

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy mając na względzie autonomiczne pojęcie „niewypłacalności”, przepisy art. 1 ust. 1 i art. 2 ust. 1 dyrektywy 2008/94⁽¹⁾ stoją na przeszkodzie przepisom krajowym dokonującym transpozycji dyrektywy [art. 15 ust. 1 i 2 Legea nr. 200/2006 privind constituirea și utilizarea Fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale (ustawy nr 200/2006 o utworzeniu i wykorzystaniu funduszu gwarancyjnego na rzecz zaspokojenia roszczeń o zapłatę wynagrodzenia) w związku z art. 7 Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 200/2006 (przepisów wykonawczych do ustawy nr 200/2006)], w świetle ich wykładni dokonanej przez Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (najwyższy sąd kasacyjny – izba właściwa do rozstrzygania pytań prawnych) w orzeczeniu nr 16/2018, zgodnie z którym okres trzech miesięcy, za który roszczenia o zapłatę wynagrodzenia od niewypłacalnego pracodawcy mogą być przejmowane i zaspokajane z funduszu gwarancyjnego, odnosi się wyłącznie do dnia wszczęcia postępowania upadłościowego?
- 2) Czy przepisy art. 3 [akapit drugi] i art. 4 ust. 2 dyrektywy 2008/94 stoją na przeszkodzie art. 15 ust. 1 i 2 ustawy nr 200/2006 o utworzeniu i wykorzystaniu funduszu gwarancyjnego na rzecz zaspokojenia roszczeń o zapłatę wynagrodzenia w świetle ich wykładni dokonanej przez Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept w orzeczeniu nr 16/2018, zgodnie z którym maksymalny okres trzech miesięcy, za który roszczenia o zapłatę wynagrodzenia od niewypłacalnego pracodawcy mogą być przejmowane i zaspokajane z funduszu gwarancyjnego, mieści się w okresie referencyjnym rozpoczynającym się trzy miesiące bezpośrednio przed wszczęciem postępowania upadłościowego i kończącym się trzy miesiące bezpośrednio po wszczęciu postępowania upadłościowego?
- 3) Czy krajowa praktyka administracyjna, polegająca na odzyskiwaniu od pracowników, na podstawie orzeczenia Curtea de Conturi (trybunału obrachunkowego) i w braku krajowych przepisów szczególnych zobowiązujących pracownika do zwrotu, kwot rzekomo wypłaconych za okresy, które nie są objęte ramami prawnymi lub które są dochodzone po upływie ustawowego terminu przedawnienia, jest zgodna ze społecznym celem dyrektywy 2008/94 oraz z przepisami art. 12 lit. a) tej dyrektywy?
- 4) Czy w ramach wykładni pojęcia „nadużyć” zawartego w art. 12 lit. a) dyrektywy 2008/94 czynność polegająca na odzyskaniu od pracownika – w określonym celu zachowania ogólnego terminu przedawnienia – należności z tytułu wynagrodzenia, wypłaconych z funduszu za pośrednictwem likwidatora stanowi wystarczające i obiektywne uzasadnienie?
- 5) Czy wykładnia i krajowa praktyka administracyjna, na podstawie których należności z tytułu wynagrodzenia, których zwrotu żąda się od pracowników, są równoznaczne z wierzytelnością podatkową powodującą naliczenie odsetek i kar za zwłokę, są zgodne z przepisami i z celem dyrektywy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. 2008, L 283, s. 36).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București (Rumunia) w dniu 24 sierpnia 2021 r. – Agenția Municipală pentru Ocuparea Forței de Muncă București / IM

(Sprawa C-525/21)

(2021/C 513/27)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București

Strony w postępowaniu głównym

Druga strona w postępowaniu w pierwszej instancji / strona wnosząca apelację: Agenția Municipală pentru Ocuparea Forței de Muncă București

Strona skarżąca / druga strona w postępowaniu apelacyjnym: IM

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy mając na względzie autonomiczne pojęcie „niewypłacalności”, przepisy art. 1 ust. 1 i art. 2 ust. 1 dyrektywy 2008/94⁽¹⁾ stoją na przeszkodzie przepisom krajowym dokonującym transpozycji dyrektywy [art. 15 ust. 1 i 2 Legea nr. 200/2006 privind constituirea și utilizarea Fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale (ustawy nr 200/2006 o utworzeniu i wykorzystaniu funduszu gwarancyjnego na rzecz zaspokojenia roszczeń o zapłatę wynagrodzenia) w związku z art. 7 Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 200/2006 (przepisów wykonawczych do ustawy nr 200/2006)], w świetle ich wykładni dokonanej przez Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (najwyższy sąd kasacyjny – izba właściwa do rozstrzygania pytań prawnych) w orzeczeniu nr 16/2018, zgodnie z którym okres trzech miesięcy, za który roszczenia o zapłatę wynagrodzenia od niewypłacalnego pracodawcy mogą być przejmowane i zaspokajane z funduszu gwarancyjnego, odnosi się wyłącznie do dnia wszczęcia postępowania upadłościowego?
- 2) Czy przepisy art. 3 [akapit drugi] i art. 4 ust. 2 dyrektywy 2008/94 stoją na przeszkodzie art. 15 ust. 1 i 2 ustawy nr 200/2006 o utworzeniu i wykorzystaniu funduszu gwarancyjnego na rzecz zaspokojenia roszczeń o zapłatę wynagrodzenia w świetle ich wykładni dokonanej przez Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept w orzeczeniu nr 16/2018, zgodnie z którym maksymalny okres trzech miesięcy, za który roszczenia o zapłatę wynagrodzenia od niewypłacalnego pracodawcy mogą być przejmowane i zaspokajane z funduszu gwarancyjnego, mieści się w okresie referencyjnym rozpoczynającym się trzy miesiące bezpośrednio przed wszczęciem postępowania upadłościowego i kończącym się trzy miesiące bezpośrednio po wszczęciu postępowania upadłościowego?
- 3) Czy krajowa praktyka administracyjna, polegająca na odzyskiwaniu od pracowników, na podstawie orzeczenia Curtea de Conturi (trybunału obrachunkowego) i w braku krajowych przepisów szczególnych zobowiązujących pracownika do zwrotu, kwot rzekomo wypłaconych za okresy, które nie są objęte ramami prawnymi lub które są dochodzone po upływie ustawowego terminu przedawnienia, jest zgodna ze społecznym celem dyrektywy 2008/94 oraz z przepisami art. 12 lit. a) tej dyrektywy?
- 4) Czy w ramach wykładni pojęcia „nadużyć” zawartego w art. 12 lit. a) dyrektywy 2008/94 czynność polegająca na odzyskaniu od pracownika – w określonym celu zachowania ogólnego terminu przedawnienia – należności z tytułu wynagrodzenia, wypłaconych z funduszu za pośrednictwem likwidatora stanowi wystarczające i obiektywne uzasadnienie?
- 5) Czy wykładnia i krajowa praktyka administracyjna, na podstawie których należności z tytułu wynagrodzenia, których zwrotu żąda się od pracowników, są równoznaczne z wierzytelnością podatkową powodującą naliczenie odsetek i kar za zwłokę, są zgodne z przepisami i z celem dyrektywy?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. 2008, L 283, s. 36).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof
(Austria) w dniu 9 września 2021 r. – UniCredit Bank Austria AG / Verein für
Konsumenteninformation**

(Sprawa C-555/21)

(2021/C 513/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UniCredit Bank Austria AG

Strona przeciwna: Verein für Konsumenteninformation